

Toliko o tolmaču! „Zvonovim“ bravcem so najbrž večinoma znani izvrstni Düntzerjevi komentariji k nemškim klasikom. Podobnega tolmača je potreben Prešeren. Pri vsem tem pa je tolmač lahko kratek in stvaren.

Četrty in zadnji del obsezaj Prešernov životopis, a ne samo suhe številke, ampak pojasniti nam mora vpliv sodobne evropske literature, posebno romanskih književnosti, nemške romantike, v prvi vrsti Petrarke in obeh bratov Schleglov, nadalje vpliv slovenskih in nemških(?) narodnih pesmi, Prešernov pomen in njegovo stališče v slovenskem slovstvu, njegove zasluge za našo metriko in ohranitev našega literarnega jezika, pojasniti vso tedanjo literarno strujo (»Čebelica«, Čop, janzenisti i. dr.), občevanje s Čehi in češki vpliv na Prešerna ter mnogo drugega. Sploh treba je še enkrat temeljite estetično-kritične ocene našega največjega pesnika, ki bode seveda primerno današnjemu stališču Prešernovih študij mnogo obsežnejša, nego jo je za svoj čas izborno spisal Stritar.

Zakaj sem napisal te vrstice? Samo z dobrohotnim namenom, iz zgolj vune za stvar samo. Doslej se nismo popeli niti do ene docela kritične izlaje katerega koli naših klasikov, izvzemši izdajo Levstikovih del, in šele pred kratkim smo zagrešili zopet dve šušmarski izdaji. Ali naj res zopet zamudimo priliko, ki se nam nudi, da si poskrbimo pošteno kritično največjega pesnika našega?

Vlad. Levec.

Prevod Prešernovega nemškega soneta.

Korni volkovi.

Pojantov sin, bolan na hudi rani,
Primoran je gubiti pšíc strelilo —
Usodno Heraklejevo darilo —
Da kač in gladnih volkov se ubrani.

Hudo mu je metati pšíce strani: —
Če vedežev izrek ni le slepilo,
Brez teh strelíc ne bo se posrečilo,
Da Grkom bi podlegli kdaj Trojani. —

Oklonite se me, svarím vas resen,
Izbrala boljši cilj je moja pesen;
Ne zvaobljajte mi ostrostrelnih jambov!

Na dobrohotni opomin pozorni
Brzdajte svoj pogum, volkovi korni,
Sicer zadene úsod vas Likambov. —

Dr. Fr. Pr.

Pripomnje. Pajantov sin = Filoktet; Heraklejevo usodno darilo = Heraklejev lok in njegove puščice; strani metati = po nepotrebem zapravljati in gubiti; vedež = der Seher *Ελενος. — Ostrostrelni jambi = rezke puščice, zabavljice. Úsod Likambov = usoda Likamba, kateremu se je slavni jambograf Arhiloh neusmiljeno osvetil zato, ker mu je bil snedel dano besedo, da mu da svojo hčer za ženo — se osvetil tako, da sta se Likamb in njega hči Neobula, od Arhilohovih jambov osramočena, obesila. Korni volkovi so po mojem mnenju Pavšek 'et consortes'; seveda, volkovi preganjalci Prešerna.

Levstik nima o tej točki našega soneta nič komentarja; ne vem, ali si soneta sploh ni znal popolnoma tolmačiti, ali si ga ni upal.

L. P.

Slovensko gledališče. Vodstvo našega gledališča ima menda zelo dobro založen repertoar, da tako hiti od novosti do novosti. Še se nismo bili naslišali Verdijevega „Rigoletta“, pa je že uprizorilo drugo znamenito delo nič manj slavnega skladatelja italijanskega: Bellinijevo „Normo“.

V Bellinijevih delih občudujemo najbolj množico prikupljivih, koprnečih melodij in pa preprosti način, s katerim zna izražati globoke svoje občutke.

Po vseh teh vrlinah se odlikuje brez dvojbe tudi „Norma“. Toda nam se je dozdevalo, kakor bi se občinstvo, vsaj pri prvi predstavi, ne bilo nič prav razgrelo za to opero. Temu je bilo morda krivo nekoliko to, da je bil presledek med „Rigolettom“ in „Normo“ prekratek; kajti donela nam je še vsem preveč po ušesih Verdijeva godba; drugi vzrok pa je bil brž ko ne ta, da treba pri „Normi“, kakor n. pr. pri Smetanovem „Poljubu“, obračati več pozornosti na godbo samo, nego na petje, ako hočemo priti do popolnega užitka. Tega pa človek, ki ni muzik, ne zasledi takoj, temveč potem šele, ko je opero slišal večkrat.

Zato nam je jako žal, da se je opera mogla peti samo trikrat t. j. 17., 19. in 27. decembra l. l. in je bilo torej že zaradi tega nemogoče priti na sled vsem lepotam

Uprizorila se je opera jako lepo in tudi pelo se je izborno. Naslovno ulogo je izvajala gospica Ševčikova. Ne vemo, kako je to, a mi smo si mislili Normo vedno kot bolj veliko, krepko, pravo junonsko postavo, zato se nam je zdela gospica Ševčikova nekoliko prešibka — tej ulogi. Toda za ta nedostatek — če je sploh kak nedostatek — ne more omenjena gospica nič, in hodi nam tem manj na misel, ji oponašati kaj tacega, ker je vendarle popolnoma obladovala svojo naporno ulogo in je krepki nje glas premagal z lahka vse težkoče. Motilo nas je v njeni igri edino le nekoliko prepogosto nje udarjanje ob tla, in odmevanje od odra se je čulo tem nenaravneje, ker se igra nikakor ne vrši na — lesenih tleh.

Gospa Inemannova (Adalgiza) je imela s svojim šibkim, v nižjih legah nekoliko manj zvonkim glasom poleg gospice Ševčikove nekoliko težko stališče, a je navzlic temu pela v občo zadovoljnost, in zlasti vsi dueti med Normo in Adalgizo so dosegli popoln uspeh; to pa zlasti zaradi tega, ker petje gospe Inemannove, kar se tiče čiste in pravilne intonacije, nikakor ne zaostaja za petjem gospice Ševčikove.

Jako dobro je pel tudi gospod Fedyczkowski (Orovist). Gospod Rašković se v ulogi Poliona ni čutil tako domačega, kakor v ulogi vojvode Mantovskega; saj mu pa tudi uloga Poliona nudi premalo prilike, da bi pokazal svoje lepe zmožnosti. Navzlic temu je bil popolnoma na svojem mestu. Zbor se je dobro obnašal.

Dne 26. decembra se je ponavljal „Krojač Fips“, in sicer se je igral dokaj bolje nego prvič; za tem pa se je pela znana Zajčeva opereta „Mornarji na krov!“

Dne 29. decembra je bila zadnja predstava v starem letu; pel se je petič „Rigoletto“. Že mnogokrat smo opažali, da so bile poznejše predstave